

Czwartek, 21 maja 2015 r.

P8_TA(2015)0213

Wdrażanie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 maja 2015 r. w sprawie wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (na podstawie sprawozdania rocznego Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa) (2014/2220(INI))

(2016/C 353/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wdrażanie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) (na podstawie sprawozdania rocznego Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa),
- uwzględniając roczne sprawozdanie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa dla Parlamentu Europejskiego w sprawie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (12094/2014), zwłaszcza części dotyczące europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO),
- uwzględniając art. 2 i 3 oraz tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), zwłaszcza jego art. 21, 24 i 36,
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 19-20 grudnia 2013 r.,
- uwzględniając konkluzje międzyparlamentarnej konferencji ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony z dnia 4 kwietnia i 7 listopada 2014 r.,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa pt. „Bezpieczna Europa w lepszym świecie”, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r., oraz sprawozdanie na temat jej wdrażania pt. „Utrzymanie bezpieczeństwa w zmieniającym się świecie”, zatwierdzone przez Radę Europejską w dniach 11–12 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony z dnia 25 listopada 2013 r. i 18 listopada 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie z postępów we wdrażaniu konkluzji Rady Europejskiej z grudnia 2013 r., przedstawione w dniu 7 lipca 2014 r. przez wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel i szefową Europejskiej Agencji Obrony,
- uwzględniając wspólny komunikat wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel i Komisji w sprawie kompleksowego podejścia UE do konfliktów i kryzysów zewnętrznych oraz powiązane z nim konkluzje Rady z dnia 12 maja 2014 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat pt. „Strategia bezpieczeństwa cybernetycznego Unii Europejskiej: otwarta, bezpieczna i chroniona cyberprzestrzeń”, a także powiązane z nim konkluzje Rady z dnia 25 czerwca 2013 r. i ramy polityki UE w zakresie cyberobrony przyjęte w dniu 18 listopada 2014 r.,
- uwzględniając strategię Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa morskiego z dnia 24 czerwca 2014 r. oraz plan działania towarzyszący strategii Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa morskiego z grudnia 2014 r.,

Czwartek, 21 maja 2015 r.

- uwzględniając decyzję Rady z dnia 24 czerwca 2014 r. w sprawie ustaleń dotyczących zastosowania przez Unię klauzuli solidarności,
- uwzględniając ramy polityki w zakresie systematycznej i długoterminowej współpracy w dziedzinie obronności, przyjęte w dniu 18 listopada 2014 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 lipca 2013 r. pt. „W kierunku bardziej konkurencyjnego i wydajnego sektora obronności i bezpieczeństwa” (COM(2013)0542) oraz plan działania z dnia 24 czerwca 2014 r. (COM(2014) 0387),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/43/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniającą dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje na temat wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, zwłaszcza rezolucje z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony ⁽³⁾ oraz w sprawie europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego ⁽⁴⁾, a także rezolucje z dnia 12 września 2013 r. w sprawie morskiego wymiaru wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony ⁽⁵⁾ oraz w sprawie struktur wojskowych UE: stan obecny i przyszłe perspektywy ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie bezpieczeństwa cybernetycznego i cyberobrony ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie kompleksowego podejścia UE i jego skutków dla spójności działań zewnętrznych UE ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie z dnia 13 czerwca 2013 r. dla wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, a także dla Rady i Komisji w sprawie przeglądu organizacji i funkcjonowania ESDZ w roku 2013 ⁽⁹⁾ oraz uwzględniając konkluzje Rady z dnia 17 grudnia 2013 r. dotyczące przeglądu ESDZ z 2013 r. ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając art. 132 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0054/2015),

Ogólna sytuacja w zakresie bezpieczeństwa

1. jest zdania, że sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w Unii Europejskiej i w jej wschodnim i południowym sąsiedztwie jest coraz bardziej niestabilna i niepewna z powodu wielu długoterminowych i pojawiających się nowych wyzwań; uważa, że konflikt we wschodniej Ukrainie, konflikty w Syrii i Iraku – z coraz silniejszą organizacją terrorystyczną ISIS (Państwo Islamskie) – kryzys libijski i zagrożenie terrorystyczne w Afryce (szczególnie w regionie Sahelu i Rogu Afryki oraz w Libii) zagrażają bezpośrednio bezpieczeństwu Unii; uważa ponadto, że ukierunkowanie amerykańskiej dyplomacji bardziej na Azję i Pacyfik oraz konsekwencje kryzysu finansowego dla budżetów na obronę i zdolności państw członkowskich wypuklają tylko, że Unia i państwa członkowskie muszą przyjąć na siebie większą odpowiedzialność za własne bezpieczeństwo i obronę; podkreśla, że UE będzie w stanie skutecznie sprostać wspomnianym wyżej nowym wyzwaniom w zakresie bezpieczeństwa tylko dzięki współpracy między jej strukturami a państwami członkowskimi w ramach wspólnych i prawdziwie skoordynowanych wysiłków w kontekście WPZiB/WPBiO;

⁽¹⁾ Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 216 z 20.8.2009, s. 76.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0513.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0514.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0380.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0381.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0457.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0286.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0278.

⁽¹⁰⁾ http://eeas.europa.eu/library/publications/2013/3/2013_eeas_review_pl.pdf

Czwartek, 21 maja 2015 r.

2. jest zdania, że obecny stopień zagrożenia na granicach UE i w jej bliskim sąsiedztwie jest niespotykany od powstania EPBiO/WPBiO pod koniec lat 90.; wyraża zaniepokojenie tym, że Unia nie jest w stanie działać w sposób skoordynowany i odgrywać decydującej roli w kontekście każdego z tych zagrożeń i że zbyt często jest ograniczona do polegania na inicjatywach któregoś państwa członkowskiego lub ich grupy bądź na sojuszach ad hoc, w których odgrywa tylko rolę marginalną lub wspierającą;

3. uważa, że Unia i jej państwa członkowskie muszą się pilnie dostosować do tych nowych wyzwań z zakresu bezpieczeństwa, zwłaszcza poprzez skuteczne wykorzystywanie istniejących narzędzi WPBiO, również poprzez wzmocnienie powiązań tych narzędzi z narzędziami UE w zakresie spraw zagranicznych, z pomocą humanitarną i polityką rozwoju, poprzez sprawniejszą koordynację działań krajowych i łączenie zasobów oraz w stosownych przypadkach poprzez pragmatyczne i elastyczne stosowanie nowych mechanizmów wyrażania solidarności europejskiej; podkreśla, że granice między bezpieczeństwem zewnętrznym i wewnętrznym coraz bardziej się zacierają; apeluje zatem o większą spójność między instrumentami zewnętrznymi i wewnętrznymi oraz o ściślejszą współpracę i koordynację między państwami członkowskimi, zwłaszcza w zakresie zwalczania terroryzmu, przestępczości zorganizowanej, cyberobrony i migracji, pod przewodnictwem wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel;

4. podkreśla, że o sile i wadze Unii Europejskiej świadczy jej zdolność do mobilizowania zasobów i jednoczesnego uruchamiania szerokiego wachlarza instrumentów dyplomatycznych, bezpieczeństwa, obrony, gospodarczych, handlu, rozwojowych i humanitarnych przy pełnym poszanowaniu postanowień Karty Narodów Zjednoczonych; podkreśla, że wojskowe i cywilne instrumenty WPBiO stanowią integralną część tego kompleksowego podejścia;

Od posiedzenia Rady w grudniu 2013 r. do czerwca 2015 r.: WPBiO rzeczywiście priorytetowa?

5. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady Europejskiej z grudnia 2013 r., w których uznano konieczność poprawienia skuteczności, widoczności i oddziaływania WPBiO oraz przyspieszenia rozwoju zdolności i umocnienia europejskiego przemysłu obronnego;

6. zwłaszcza w kontekście coraz bardziej niestabilnej sytuacji zewnętrznej ubolewa nad tym, że impuls polityczny nadany w 2013 r. nie przełożył się na zacieśnienie współpracy i na szybkie wprowadzenie istotnych praktycznych środków odpowiadających zadeklarowanym ambitnym celom; jest zdania, że Unia nie dysponuje dziś wystarczającymi niezbędnymi środkami operacyjnymi, przemysłowymi i w zakresie zdolności, umożliwiającymi jej odgrywanie decydującej roli w zarządzaniu kryzysami międzynarodowymi i zapobieganiu im oraz manifestowanie swojej niezależności strategicznej i interesów strategicznych, zgodnie z wartościami i normami zapisanymi w art. 21 Traktatu z Lizbony; wzywa państwa członkowskie do pilnego podjęcia konkretnych działań;

7. z zadowoleniem przyjmuje nominację Federiki Mogherini na stanowisko nowej wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa; z zadowoleniem przyjmuje jej pierwsze oświadczenia i decyzję o przewodniczeniu posiedzeniom Rady do spraw Zagranicznych i Obrony, ponieważ świadczą one o wadze, jaką przywiązuje ona do WPBiO; wyraża nadzieję, że jej wystąpienia nadadzą pozytywny impuls rozwojowi WPBiO; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, aby odgrywała wiodącą rolę w pracach na rzecz dalszego wdrażania WPBiO oraz wspólnego pozyskiwania i wykorzystywania europejskich zdolności obronnych; wzywa Komisję, aby kontynuowała pracę grupy zadaniowej ds. obrony na szczeblu komisarzy, pod przewodnictwem wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel, w celu zagwarantowania politycznego kierownictwa i nadzoru;

8. spodziewa się, że do posiedzenia Rady Europejskiej w czerwcu 2015 r., które będzie znów poświęcone kwestiom obrony, państwa członkowskie i instytucje UE będą mogły przyjąć konkretne środki odpowiadające zobowiązaniom podjętym w grudniu 2013 r.; wyraża zadowolenie w związku z potwierdzeniem przez szefów państw, że posiedzenie Rady ds. Obrony odbędzie się w dniach 25–26 czerwca 2015 r., i wzywa ich do krytycznej oceny niewielkiego stopnia wdrożenia oraz do zwiększenia presji na biurokrację związaną z obroną w celu wdrożenia decyzji podjętych w grudniu 2013 r. na najwyższym szczeblu politycznym; podkreśla, że na posiedzeniu Rady Europejskiej w czerwcu 2015 r. trzeba zachęcić oporne państwa członkowskie do przeznaczania większych środków na obronę oraz skoncentrować starania na tych obszarach zarządzania kryzysowego, w których UE mogłaby przynieść faktyczną wartość dodaną;

9. uważa, że na zbliżającym się posiedzeniu Rady Europejskiej dotyczącym kwestii obrony powinno się podjąć decyzje prowadzące do zwiększenia zdolności Unii i państw członkowskich w zakresie obrony terytorialnej, w pełnej komplementarności z działaniami NATO, oraz w zakresie zdolności reagowania na wyzwania związane z bezpieczeństwem wewnętrznym, a także prowadzące do opracowania zdolności mobilnych niezbędnych dla zapewnienia istotnego wkładu UE w zarządzanie kryzysowe, do wzmocnienia Europejskiej Agencji Obrony i europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego oraz do opracowania kompleksowej koncepcji bezpieczeństwa zapewniającej integrację wewnętrznych i zewnętrznych wymiarów bezpieczeństwa;

Czwartek, 21 maja 2015 r.

Misje i operacje WPBiO

10. jest zaniepokojony tym, że w ostatnich operacjach cywilnych i wojskowych w ramach WPBiO nadal widać braki strukturalne odnotowywane już od wielu lat, a mianowicie nieskuteczność natychmiastowej reakcji na działania cywilne i wojskowe, długie i sztywne procesy decyzyjne, konieczność większej solidarności państw członkowskich w zakresie finansowania misji, mandaty misji niedostosowane do środowiska operacyjnego, ograniczenia budżetowe, problem z formowaniem sił oraz brak reaktywności logistycznej i środków finansowych;

11. uważa, że kwestia finansowania misji i operacji WPBiO ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia przyszłości tej polityki; wyraża ubolewanie w związku z tym, że debata na ten temat, rozpoczęta na posiedzeniu Rady w grudniu 2013 r., nie przyniosła jak na razie żadnej konkretnej propozycji; apeluje o to, by w ramach mechanizmu ATHENA systematycznie finansowano wydatki związane z realizacją operacji i misji WPBiO, zwłaszcza jeśli chodzi o użycie grup bojowych UE, infrastrukturę potrzebną do zakwaterowania sił, wydatki związane z uruchomieniem punktów, przez które oddziały wkraczają na teatr działań, a także – o ile to konieczne – rezerwy żywności i paliwa; apeluje również o to, by wykorzystywać ten sam mechanizm do zarządzania środkami finansowymi przekazanymi przez państwa członkowskie w ramach stosunków dwustronnych, państwa trzecie czy organizacje międzynarodowe, co umożliwi im finansowy udział w danej operacji, oraz, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, wspierać udział państw trzecich w operacjach i misjach reagowania kryzysowego UE;

12. zachęca do dalszych działań na rzecz sprawniejszego udostępniania środków finansowych na misje cywilne oraz do uproszczenia procedur decyzyjnych i uzgodnień wykonawczych; w tym kontekście jest zdania, że Komisja powinna wprowadzić w drodze aktów delegowanych, zgodnie z art. 210 rozporządzenia finansowego, specjalne przepisy o zamówieniach dotyczące środków zarządzania kryzysowego w ramach WPBiO umożliwiające szybkie i elastyczne przeprowadzanie działań;

13. wzywa do stworzenia mechanizmu finansowania wstępnego umożliwiającego wsparcie państw członkowskich wyrażających wolę uczestniczenia w misji WPBiO i ponoszenia związanych z tym kosztów, za sprawą którego podjęcie decyzji o rozpoczęciu misji zostałyby ułatwione;

14. podkreśla, że wkład UE w bezpieczeństwo międzynarodowe, zarządzanie kryzysowe i utrzymywanie pokoju, poprzez unijne misje i operacje cywilne i wojskowe, stanowi ważny element kompleksowego podejścia Unii; zauważa, że misje cywilne i wojskowe realizowane przez UE od 2009 r. są zbyt często opracowane z myślą o zapewnieniu widoczności Unii podczas danego kryzysu, a nie jako strategiczny instrument uruchamiany po dogłębnej analizie i szczegółowym planowaniu; jest zdania, że misje te – prowadzone w terenie przez załogi, których profesjonalizm i oddanie zasługują na podkreślenie i uznanie – powinny być prawdziwymi, skutecznymi i wykorzystywanymi w odpowiedzialny sposób narzędziami politycznymi, wpisującymi się w globalną strategię działania, zwłaszcza w sąsiedztwie UE; popiera trwający przegląd struktur zarządzania kryzysowego w ramach ESDZ; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do znacznego zwiększenia efektywności istniejących struktur, między innymi poprzez ograniczenie liczby struktur równoległych, tak aby struktury te mogły reagować szybciej i we właściwszy sposób na pojawiające się kryzysy;

15. uważa, że ważnym aspektem powodzenia misji jest odpowiedni i wykwalifikowany personel stosownie przeszkolony oraz posiadający umiejętności i cechy przywódcze;

16. zastanawia się na przykład nad zasadnością rozpoczęcia i kontynuowania misji pomocy granicznej w Libii (EUBAM Libya) w kontekście instytucjonalnym i w zakresie bezpieczeństwa, który nigdy nie umożliwił realizacji podstawowych celów tej misji, jakie zostały określone; wzywa do dokonania ponownej oceny potrzeb w odniesieniu do Libii w świetle ostatnich niepokojących zmian w celu właściwego rozwiązania problemów dotyczących bezpieczeństwa, w tym związanych z wysiłkami na rzecz zwalczania terroryzmu w Mali i regionie Sahelu;

17. uważa, że powinno się dokonać oceny skuteczności aktualnych siedemnastu misji zagranicznych UE;

18. biorąc pod uwagę sytuację w Strefie Gazy, wyraża również ubolewanie w związku z tym, że dyskusje w Radzie dotyczące Misji Unii Europejskiej ds. Szkolenia i Kontroli na przejściu granicznym w Rafah (EU BAM Rafah) wciąż nie przyniosły rezultatu; wnosi o reaktywowanie tej misji i o ponowne rozważenie jej mandatu, zasobów ludzkich i środków finansowych, tak by mogła ona uczestniczyć w kontrolowaniu granic Strefy Gazy z Egiptem i Izraelem;

19. z zadowoleniem przyjmuje wszechstronne zaangażowanie UE w regionie Rogu Afryki, w tym w ramach misji WPBiO oraz operacji EUTM Somalia, EUNAVFOR Atalanta i EUCAP Nestor; w tym kontekście zauważa, że działania w ramach EUCAP Nestor prowadzone są w złożonym otoczeniu instytucjonalnym i operacyjnym przy obecności podmiotów międzynarodowych, w tym UE; w związku z tym wzywa Radę i ESDZ do zracjonalizowania celów misji;

Czwartek, 21 maja 2015 r.

20. wyraża nadzieję, że dwie misje cywilne zapoczątkowane w tym roku – misja Rady na rzecz reformy cywilnego sektora bezpieczeństwa na Ukrainie (EUAM Ukraine) oraz misja na rzecz wsparcia sił bezpieczeństwa wewnętrznego w Mali (EUCAP Sahel Mali) – skutecznie wypełnią swoje mandaty i skoncentrują się na jasno określonych, wymiernych i trwałych celach;

21. odnotowuje istnienie od czerwca 2013 r. magazynu, który ma umożliwić szybkie udostępnianie środków niezbędnych podczas misji cywilnych WPBiO; uważa, że aby magazyn ten był skutecznie wykorzystywany, nie powinien zależeć od decyzji Komisji, ale powinien nim dysponować szef danej misji, który będzie go używał w zależności od zidentyfikowanych przez siebie potrzeb; domaga się przygotowywania corocznego sprawozdania z działalności tego magazynu, aby móc właściwie ocenić jego wartość dodaną w zakresie zapewniania szybkiej realizacji misji cywilnych;

22. z zadowoleniem przyjmuje trwające analizy dotyczące utworzenia wspólnego centrum usług, które skupiałyby środki dla misji cywilnych WPBiO i umożliwiałyby skuteczniejsze rozmieszczanie misji; wzywa do utworzenia wspólnego centrum usług; uważa, że najskuteczniejszym rozwiązaniem byłoby dysponowanie jedną strukturą instytucjonalną w ESDZ, skupiającą i racjonalizującą usługi dla misji cywilnych (zasoby ludzkie, informatyczne, logistyczne itp.), które są dziś rozproszone po różnych misjach;

23. stwierdza, że operacje wojskowe w ramach WPBiO to coraz częściej misje skoncentrowane na szkoleniu sił zbrojnych (EUTM Mali i EUTM Somalia); z zadowoleniem przyjmuje decyzję w sprawie przeprowadzenia tych operacji, ale wymaga dostosowania ich mandatu do okoliczności każdej konkretnej sytuacji; uważa, że formowane jednostki muszą być całkowicie operacyjne, tj. ze zdolnością do podejmowania działań ofensywnych; wyraża ubolewanie w związku z tym, że teraz rzadko rozważa się misje z mandatem wykonawczym; uważa, że z uwagi na stałe zagrożenie w sąsiedztwie Unii nie może sobie ona pozwolić na koncentrowanie się wyłącznie na instrumentach ukierunkowanych na sytuacje pokryzysowe czy na wspieranie wychodzenia z kryzysu, ale raczej musi móc działać na wszystkich etapach zarządzania kryzysowego, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych;

24. ubolewa nad utrzymującymi się problemami z formowaniem sił, napotkanymi przy rozpoczynaniu misji wojskowych; zauważa, że z wyjątkiem EUTM Mali, która może liczyć na rzeczywisty udział 23 państw członkowskich, każda z operacji wojskowych realizowanych obecnie przez UE dotyczy maksymalnie jedynie sześciu państw członkowskich; zachęca państwa członkowskie, aby w przypadku dostępności wymaganych zdolności krajowych, angażowały więcej sił w operacje; podkreśla potrzebę przyjęcia wspólnego podejścia opartego na współpracy do rozwiązywania problemów związanych z tworzeniem sił; z zadowoleniem przyjmuje udział państw trzecich, który świadczy o żywotności partnerstw w ramach WPBiO; wzywa państwa członkowskie, aby wykazywały większą chęć do udziału w działaniach wojskowych UE oraz wносиły swój wkład, w ramach takiego zaangażowania, proporcjonalnie do posiadanych zasobów i zdolności;

25. zważywszy że zarówno misje cywilne (EUCAP), jak i wojskowe (EUTM) Unii koncentrują się na szkoleniach, uważa, że należy wprowadzić politykę strukturalną mającą na celu utrwalenie tych misji i przypisanie im skutecznych mandatów i celów stosownych do sytuacji, z którą mają do czynienia, a także zapewnienie wsparcia budżetowego i materialnego; uważa, że taka nowa polityka, która wpisałaby się w unijne ramy współpracy i rozwoju, umożliwiłaby realizację aktualnych prac dotyczących inicjatyw „Train and Equip” i „E21” mających na celu umocnienie zdolności państw trzecich (wyposażenie, broń, infrastruktura, wynagrodzenia), aby dysponowały one operacyjnymi siłami zbrojnymi; w tym względzie zachęca Komisję do rozważenia innowacyjnych źródeł finansowania;

26. odnotowuje wyrażoną w listopadzie 2013 r. przez Radę wolę umocnienia modułowości i elastyczności grup bojowych UE, aby można je było wykorzystywać do każdego rodzaju zadań w ramach zarządzania kryzysowego; zwraca jednak uwagę, że jak na razie jedynym i bardzo ograniczonym postępem było rozważenie strategicznego transportowania grup bojowych do teatrów działań za pośrednictwem mechanizmu ATHENA; uznaje, że brak konstruktywnego podejścia państw członkowskich stał się przeszkodą polityczną i operacyjną uniemożliwiającą działanie grup bojowych;

27. z zadowoleniem przyjmuje pozytywne przesłanie ostatniego nieformalnego posiedzenia Rady poświęconego kwestiom obrony, dotyczące przeanalizowania możliwości oferowanych przez art. 44 Traktatu UE; niemniej jednak ubolewa nad tym, że rozbieżne opinie na ten temat uniemożliwiły jak na razie jakiegokolwiek postępy dotyczące warunków stosowania tego artykułu; jest zdania, że wprowadzenie w życie art. 44 umożliwiłoby znaczne poprawienie elastyczności i szybkości działania Unii, a zatem jej zdolności do stawiania czoła zagrożeniom, jakie ją otaczają; wzywa państwa członkowskie, które nie są zainteresowane lub nie mają środków umożliwiających udział w operacjach WPBiO, do zajęcia konstruktywnego stanowiska, umożliwiając działanie tym, którzy sobie tego życzą;

28. zwraca się ponadto do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel, aby przeanalizowała możliwości oferowane przez inne odpowiednie artykuły Traktatu z Lizbony, w szczególności te, w których mowa o funduszu początkowym (art. 41 TUE), stałej wzmocnionej współpracy (art. 46 TUE), klauzuli solidarności (art. 222 TFUE) oraz klauzuli wzajemnej obrony (art. 42 TUE);

Czwartek, 21 maja 2015 r.

29. apeluje o poważne rozważenie możliwości wykorzystywania – z poszanowaniem niezbędnej modułowości – utworzonych wielostronnych sztabów wojskowych, które dowiodły swojej skuteczności w terenie, jak Eurocorps w Strasburgu;

30. wyraża zdziwienie ciągłym brakiem na szczelbu unijnym wspólnej strategii na rzecz reagowania na nowe wyzwania z perspektywy bezpieczeństwa UE; z zadowoleniem przyjmuje, że Rada zamierza rozpocząć proces strategicznej refleksji nad wyzwaniami stojącymi przed polityką zagraniczną i bezpieczeństwa oraz możliwościami z nią związanymi oraz że wiceprzewodnicząca/wysoka przedstawiciel zamierza się zaangażować w ten proces; przypomina, że proces ten ma na celu opracowanie nowej wspólnej europejskiej strategii bezpieczeństwa, aby opracować nowe scenariusze geostrategiczne, zagrożenia i globalne wyzwania, które się pojawiły, a także ma na celu zdefiniowanie działań, jakie podjąć może UE w odpowiedzi na te zagrożenia i wyzwania, zwłaszcza w ramach WPZB i WPBiO; wzywa ponadto wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zainicjowania szeroko zakrojonego procesu opracowania jeszcze bardziej ambitnej białej księgi na temat bezpieczeństwa i obrony w Europie w celu racjonalizacji ambicji strategicznych UE oraz usprawnienia procesów rozwijania zdolności; oczekuje na przyszły komunikat wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel zawierający ocenę wpływu zmian na globalne środowisko i określający wynikające stąd dla UE wyzwania i możliwości;

31. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie dnia 18 listopada 2014 r. ram polityki UE w zakresie cyberobrony wskazujących pięć obszarów priorytetowych dla cyberobrony w kontekście WPBiO i wyjaśniających role poszczególnych podmiotów; z zadowoleniem przyjmuje cel tych ram, jakim jest wspieranie rozwoju potencjału krajowego w zakresie cyberobrony i zwiększenie ochrony sieci łączności wykorzystywanych przez instrumenty WPBiO; podkreśla znaczenie osiągnięcia przez państwa członkowskie wspólnego poziomu bezpieczeństwa cybernetycznego, aby poczynić odpowiednie postępy we współpracy dotyczącej cyberobrony i umocnić zdolności w odniesieniu do ataków cybernetycznych i cyberterrorystycznych, a także wyraża nadzieję, że ten plan działania zapoczątkuje bardziej systematyczną integrację zagadnień cyberobrony w ramach strategii bezpieczeństwa narodowego państw członkowskich, jak również pozwoli zdobyć świadomość wyzwań związanych z cyberobroną na szczelbu instytucji unijnych; ponadto wzywa do utworzenia spójnej strategii europejskiej na rzecz zabezpieczenia krytycznej (cyfrowej) infrastruktury przed atakami cybernetycznymi, chroniąc przy tym cyfrowe prawa i swobody obywatelskie oraz promując je; biorąc pod uwagę trudności związane z przypisaniem ataków cybernetycznych i konieczność niezbędnej i proporcjonalnej reakcji we wszystkich kontekstach, przypomina o konieczności zapewnienia większej jasności i odpowiednich ram prawnych;

32. wskazuje na bezpośrednie zagrożenie w dziedzinie cybernetycznej i podkreśla potrzebę zapewnienia odporności UE na kryzys cybernetyczny i jej gotowości do radzenia sobie z tym kryzysem również w kontekście WPBiO, w związku z czym zachęca państwa członkowskie do niezwłocznego, znacznego rozwijania ich zdolności w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego; podkreśla konieczność inwestowania w wysocje wykwalifikowany kapitał ludzki oraz w badania naukowe i innowacje; podkreśla konieczność synergii i uzupełniania się cywilnych i wojskowych obszarów bezpieczeństwa cybernetycznego oraz obrony w UE; zwraca uwagę na znaczenie poprawy współpracy w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego z NATO;

33. podkreśla, jak ważna jest współpraca UE z instytucjami międzynarodowymi w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, zwłaszcza z ONZ, NATO, UA i OBWE; z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie wydane na szczycie NATO w Walii we wrześniu 2014 r., w którym potwierdzono wsparcie dla rozwijania WPBiO; oczekuje podjęcia środków mających na celu wzmocnienie obu organizacji;

Zdolności

34. uważa, że skutki kryzysu gospodarczego i finansowego z 2008 r. spowodowały ograniczenia w narodowych budżetach na obronę i że ograniczenia te wprowadzono bez jakiegokolwiek koordynacji między państwami członkowskimi, co zagrożiło niezależności strategicznej Unii i zdolności państw członkowskich do zaspokajania potrzeb ich sił zbrojnych w zakresie zdolności i wpłynęło niekorzystnie na obowiązki i potencjał Unii jako globalnego gwaranta bezpieczeństwa; podkreśla znaczenie wprowadzenia wśród państw członkowskich wczesnego planowania na rzecz strategicznych inwestycji w zakresie zakupów i remontów sprzętu;

35. jest głęboko przekonany, że w żywotnym interesie UE leży zagwarantowanie bezpiecznych, otwartych i ekologicznych warunków na morzu, które umożliwią swobodny przepływ towarów i osób, a także pokojowe, legalne, uczciwe i zrównoważone korzystanie z bogactw oceanów; wierzy, że powinno się zatem dalej rozwijać cywilne i wojskowe ramy instytucjonalne Unii w celu wdrożenia strategii Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa morskiego; zauważa, że większość strategicznych aktywów, krytycznej infrastruktury i zdolności znajduje się pod kontrolą państw członkowskich oraz że chęć państw członkowskich do zacieśniania współpracy ma zasadnicze znaczenie dla bezpieczeństwa europejskiego;

Czwartek, 21 maja 2015 r.

36. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie podczas posiedzenia Rady w dniu 18 listopada 2014 r. ram politycznych dla systematycznej i długotrwałej współpracy w zakresie obrony, które opierają się na konwergencji procesów planowania zdolności oraz na wymianie informacji; podkreśla, że w tym celu państwa członkowskie powinny nadal wdrażać kodeks postępowania EDA w sprawie wspólnego pozyskiwania i wykorzystywania sprzętu, aby skuteczniej zapobiegać przyszłym ograniczeniom zdolności oraz usystematyzować współpracę w zakresie rozwoju zdolności; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, aby przedstawiła dowody dotyczące poszczególnych działań, które zostaną podjęte na rzecz zacieśniania współpracy w zakresie obrony; w kontekście nieskoordynowanego dwu- lub wielostronnego zacieśniania współpracy w zakresie obrony, wzywa państwa członkowskie do zapoczątkowania stałej współpracy strukturalnej (PESCO), aby usprawnić koordynację i wykorzystać finansowanie UE dla współpracy w czasie pokoju; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, aby przedstawiła realne plany skutecznego zapoczątkowania stałej współpracy strukturalnej;

37. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie na posiedzeniu Rady w listopadzie 2014 r. planu rozwoju zdolności (CDP) EDA, w którym określono szesnaście priorytetów rozwoju zdolności; z zadowoleniem przyjmuje również pracę wykonaną przez EDA przy wykorzystaniu wspólnej bazy danych (Codaba), w której rejestruje się możliwości współpracy między państwami członkowskimi, co pomaga w nawiązywaniu różnych form współpracy; apeluje do państw członkowskich o uwzględnianie tych narzędzi przy rozwijaniu zdolności wojskowych; wzywa do bezwzględnego unikania powielania inicjatyw realizowanych już gdzie indziej oraz do położenia większego nacisku na określenie sposobów, dzięki którym możliwe jest wygenerowanie rzeczywistej wartości dodanej;

38. wyraża zdziwienie w związku z tym, że na szczeblu UE nadal nie ma mechanizmów zachęt podatkowych do współpracy oraz do łączenia zasobów i dzielenia kosztów; odnotowuje apel Rady z grudnia 2013 r., aby zastanowić się nad takimi mechanizmami, i żałuje, że przez cały rok dyskusje nie przyniosły jeszcze żadnych konkretnych środków w tej dziedzinie; zauważa, że rząd Belgii w sposób doraźny zwalnia już z podatku VAT etapy przygotowawcze niektórych projektów EDA (na przykład w przypadku łączności satelitarnej); jest zdania, że takie zwolnienia powinny być systematyczne i rozszerzone na infrastrukturę i konkretne programy dotyczące zdolności, na wzór istniejącego mechanizmu NATO lub istniejącego mechanizmu UE w przypadku infrastruktury badawczej do celów cywilnych; wzywa do rozwijania wszelkich innych zachęt, które mogłyby skłonić Europejczyków do współpracy;

39. z zadowoleniem przyjmuje istniejące modele współpracy, jak EATC (Europejskie Dowództwo Transportu Powietrznego), które obejmuje coraz więcej państw członkowskich; wyraża ubolewanie, że model ten, istniejący od lat, nie został jeszcze dostosowany do innych rodzajów zdolności obronnych; wzywa do wykorzystania modelu EATC w innych dziedzinach wsparcia operacyjnego, aby uzupełnić poważne niedobory w zakresie zdolności;

40. zwraca uwagę na niewielkie postępy dokonane w zakresie projektów wspólnego pozyskiwania i wykorzystywania zdolności; z zadowoleniem przyjmuje postępy dokonane w dziedzinie tankowania w powietrzu dzięki nabyciu floty wielozadaniowych samolotów transportowo-tankujących; wyraża ubolewanie, że jak dotąd w projekcie tym uczestniczyło niewiele państw członkowskich, i wzywa państwa członkowskie, którym brakuje zdolności w tym względzie, do przyłączenia się do projektu; jest zdania, że państwa członkowskie powinny nadal prowadzić projekty w zakresie wspólnego pozyskiwania i wykorzystywania zdolności wojskowych, koncentrując się na szesnastu obszarach w zakresie zdolności, które zdefiniowały wraz z EDA i Sztabem Wojskowym Unii Europejskiej (SWUE) w kontekście WPBiO;

41. z zadowoleniem przyjmuje wyrażoną przez Radę wolę rozwijania projektów na rzecz poprawy zdolności UE, w tym między innymi projektów dotyczących zdalnie kierowanych bezzałogowych systemów powietrznych (BSP) i rządowej łączności satelitarnej; zauważa, że trzeba ustanowić ramy prawne, aby włączyć BSP wstępnie do europejskiego systemu powietrznego do 2016 r., przy uwzględnieniu wymogów cywilnych i wojskowych oraz potrzeby zachowania zgodności z prawem międzynarodowym; wzywa Komisję, aby wskazała, jak można wykorzystywać środki z programu „Horyzont 2020” na rzecz cywilnych i wojskowych badań naukowych w celu wprowadzenia BSP do europejskiej przestrzeni powietrznej;

42. z zadowoleniem przyjmuje postępy dokonane w zakresie usług satelitarnych UE (Galileo, Copernicus, EGNOS); uważa, że należy zapewnić operacyjność tych usług kosmicznych, zwłaszcza Copernicusa, aby wspierać zaspokajanie potrzeb misji i operacji WPBiO w zakresie obrazów satelitarnych wysokiej rozdzielczości; z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie projektu Ariane 6; wyraża ubolewanie, że z powodów technicznych i handlowych Unia nadal nabywa rosyjskie rakiety nośne, co jest sprzeczne z jej celem osiągnięcia pewnej niezależności strategicznej, dlatego podkreśla konieczność dalszego rozwoju technologii o zastosowaniach zarówno cywilnych, jak i wojskowych gwarantujących nam niezależność;

43. wzywa, aby Unia zachęcała państwa członkowskie do zrealizowania celów NATO w zakresie zdolności, które zakładają, by wydatki na obronę wynosiły co najmniej 2 % PKB, a 20 % budżetów na obronę przeznaczano na główne wyposażenie, w tym na badania i rozwój;

Czwartek, 21 maja 2015 r.

Przemysł obronny

44. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji, której celem jest zwiększenie dostępu MŚP do rynków obrony, które obecnie są bardzo specyficzne z różnych powodów, a mianowicie: popyt pochodzi prawie wyłącznie z zamówień publicznych, na rynku działa niewiele przedsiębiorstw, na rozwijanie produktów i utrzymanie ich operacyjności potrzeba dużo czasu, zaś niektóre technologie mają charakter strategiczny;

45. zwraca uwagę na komunikat Komisji z lipca 2013 r. zatytułowany „W kierunku bardziej konkurencyjnego i wydajnego sektora obronności i bezpieczeństwa” oraz na plan działania z czerwca 2014 r. dotyczący wdrożenia tego komunikatu, a także na propozycje zawarte w komunikacie, zwłaszcza propozycję dotyczącą lepszego wdrożenia dyrektywy 2009/81/WE i 2009/43/WE o rynku wewnętrznym, bez uszczerbku dla suwerennych praw państw członkowskich określonych w art. 346 TFUE;

46. uważa, że wszystkie te środki zależą od uprzedniego wspólnego określenia zakresu EDTIB (europejska baza technologiczno-przemysłowa sektora obronnego), aby móc wybrać, które przedsiębiorstwa i działania strategiczne będą mogły z niej korzystać, z należyтым uwzględnieniem różniących się potencjałów przemysłów obronnych państw członkowskich; jest zdania, że omawiana definicja mogłaby opierać się zwłaszcza na kryteriach takich jak: rozwój wyposażenia i technologii w UE, dokonywana przez przedsiębiorstwa kontrola praw własności i korzystania z wyposażenia i opracowanych przez nie technologii oraz gwarancja, że obcy akcjonariusze (w przypadku ich istnienia) nie mogą dysponować zbyt wielką ilością głosów, wiążącą się z niebezpieczeństwem utraty sprawowanej przez przedsiębiorstwo kontroli nad prowadzoną działalnością; podkreśla potrzebę zdefiniowania krytycznych aktywów obrony UE (tj. kluczowych zdolności przemysłowych i krytycznych technologii);

47. przypomina, że wejście w życie Traktatu z Lizbony powoduje rozszerzenie zakresu unijnej polityki przemysłowej, kosmicznej i w dziedzinie badań naukowych i objęcie nim obronności; zwraca uwagę, że programy unijne w innych dziedzinach, takich jak bezpieczeństwo wewnętrzne i ochrona granic, zarządzanie łańcuchami żywnościowymi i rozwój, zapewniają znaczące perspektywy wspólnego rozwijania zdolności istotnych z punktu widzenia tych strategii i misji WPBiO; wzywa Komisję, aby ustanowiła stałe procedury współpracy między Komisją, ESDZ, EDA a państwami członkowskimi w dziedzinie wspólnego rynku, przemysłu, przestrzeni kosmicznej, badań naukowych i rozwoju; wzywa Komisję, aby stworzyła stałe powiązanie między unijnymi organami i agencjami z obszarów bezpieczeństwa wewnętrznego (Frontex, Europol, ENISA) oraz bezpieczeństwa zewnętrznego i obrony (Europejska Agencja Obrony, ESDZ);

48. odnotowuje propozycje Komisji dotyczące lepszego wdrożenia dyrektywy 2009/81/WE (zamówienia publiczne w dziedzinie obronności) i dyrektywy 2009/43/WE (transfery produktów związanych z obronnością na rynku wewnętrznym); uważa, że należy również określić, co obejmuje dziedzina wyposażenia i technologii o wysokiej wartości strategicznej i co nie zostało wymienione ani w dyrektywie 2009/81/WE (wyposażenie o zasadniczym znaczeniu dla bezpieczeństwa), ani w dyrektywie 2004/18/WE (wyposażenie, którego użytkowanie wiąże się, lecz nie bezpośrednio, z dziedziną obronności); jest zdania, że przedsiębiorstwa UE prowadzące działalność w tym sektorze potrzebują specjalnego systemu prawnego i finansowego, który umożliwiłby im bycie konkurencyjnymi i w ten właśnie sposób zagwarantował strategiczną niezależność UE;

49. zauważa, że Rada chce wprowadzić europejski system bezpieczeństwa dostaw, w ramach którego państwa członkowskie udzielają sobie nawzajem wsparcia i szybko reagują na potrzeby w zakresie obrony; oczekuje na plan działania Komisji, który określi odpowiednie opcje wdrażania systemu, jak również na zieloną księgę, która powinna dotyczyć kontroli inwestycji zagranicznych w strategiczne przedsiębiorstwa z dziedziny obronności; z zadowoleniem przyjmuje korzystniejsze porozumienie ramowe dotyczące bezpieczeństwa dostaw zawarte między państwami członkowskimi jako istotny, dobrowolny, prawnie niewiążący mechanizm służący państwom członkowskim do zwiększania wzajemnej pomocy i wsparcia w sferze bezpieczeństwa dostaw; wzywa EDA i Komisję do wspólnego opracowania dodatkowych środków i inicjatyw na rzecz promowania ogólnoeuropejskiego bezpieczeństwa dostaw i wspierania państw członkowskich we wdrażaniu nowych porozumień ramowych;

50. wzywa Komisję, aby jasno określiła środki finansowe i instrumenty UE przyczyniające się do tworzenia wspólnego europejskiego rynku przemysłu obronnego oraz uruchomiła takie środki i instrumenty;

51. z zadowoleniem przyjmuje fakt przyjęcia zmian w wykazach kontroli eksportowych w ramach porozumienia z Wassenaar dotyczących technologii nadzoru i wykrywania naruszeń, które zostały niedawno wdrożone również na szczeblu UE; podkreśla jednak, że potrzebne są dodatkowe działania w celu zapobiegania niekontrolowanej produkcji i eksportu technologii, które można wykorzystać w celu przeprowadzenia ataku na krytyczną infrastrukturę Unii i naruszenia praw człowieka; wzywa zatem Komisję, aby przedstawiła wniosek dotyczący zmian rozporządzenia w sprawie eksportu produktów podwójnego zastosowania tak szybko, jak to możliwe;

Czwartek, 21 maja 2015 r.

52. jest zdania, że żaden rząd nie może sam uruchomić zakrojonych na szeroką skalę programów z zakresu badań i technologii; przypomina o oświadczeniu Rady z grudnia 2008 r. w sprawie wzmocnienia zdolności oraz o zobowiązaniu państw członkowskich do osiągnięcia wspólnego celu polegającego na przeznaczaniu 2% wydatków na obronę na finansowanie badań; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel i szefa EDA do udostępnienia danych na temat aktualnej sytuacji w tym względzie; dlatego z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji dotyczące rozwinięcia synergii między badaniami cywilnymi a badaniami w zakresie obrony; w tym kontekście podkreśla, że w ramach programu „Horyzont 2020” oferuje się szerokie możliwości rozwoju zdolności w tym obszarze; apeluje, aby Komisja i państwa członkowskie wsparły misję badawczą wpierającą politykę zewnętrzną Unii, w tym rozwój technologiczny w obszarze technologii podwójnego zastosowania w celu zwiększenia interoperacyjności między oddziałami ochrony ludności i siłami zbrojnymi, zgodnie z programem szczegółowym ustanawiającym „Horyzont 2020”; wzywa, aby Komisja i państwa członkowskie przewidziały stosowne działania badawcze w rocznych programach prac; z zadowoleniem przyjmuje również rozpoczęcie działań przygotowawczych i wyraża nadzieję, że w dziedzinie WPBiO następnym krokiem będzie sfinansowanie, w następnych wieloletnich ramach finansowych, jednego tematu badawczego; podkreśla znaczenie wdrożenia pilotażowego projektu dotyczącego badań w ramach WPBiO realizowanego wspólnie przez Komisję i EDA, zaproponowanego przez Parlament Europejski w budżecie na 2015 r. w związku z realizacją przez Agencję celów Unii i budżetu unijnego; w związku z tym wyraża ubolewanie, że Komisja nie przedstawiła Parlamentowi oceny potencjału art. 185 TFUE, o przedstawienie której Parlament zwrócił się w swojej rezolucji z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego;

53. apeluje jednocześnie o zachowanie jak największej ostrożności w odniesieniu do tego działania przygotowawczego dotyczącego obrony, niezależnie od tego, czy chodzi o kwestie zarządzania, kwestie praw własności intelektualnej, współfinansowania, czy zasad udziału; apeluje o pełne włączenie państw członkowskich do procesu decyzyjnego, aby uniknąć problemów biurokratycznych i zagwarantować, że programy odpowiadają potrzebom strategicznym WPBiO i państw członkowskich;

54. przypomina o bardzo szczególnym i wysoce strategicznym znaczeniu, jakie zarówno dla konkurencyjności podmiotów przemysłu, jak i strategicznej niezależności UE mają badania w dziedzinie obrony, i wzywa do ustanowienia adekwatnej polityki własności intelektualnej powiązanej z bezpieczeństwem i obronnością w celu ochrony wyników badań; oczekuje na wnioski Komisji, jak również przedstawicieli przemysłu obronnego, w tej sprawie;

55. zwraca uwagę na propozycje Komisji mające na celu promowanie opracowania wspólnych norm i procedur certyfikacji dla sprzętu wojskowego; w tym względzie oczekuje na plan działania EDA i Komisji na rzecz opracowania norm przemysłowych w dziedzinie obrony, a także na propozycje EDA i EASA dotyczące poprawienia wzajemnego uznawania wojskowych certyfikatów w Unii Europejskiej; wyraża ubolewanie z powodu niechęci europejskich organizacji normalizacyjnych do zapewnienia „pieczęci normalizacyjnych” dla produktów związanych z obronnością;

o

o o

56. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Europejskiej, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu NATO, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego NATO, sekretarzowi generalnemu ONZ, urzędującemu przewodniczącemu Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE), przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE, przewodniczącemu Zgromadzenia Unii Afrykańskiej, jak również sekretarzowi generalnemu Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej.